

den fontos kérdésre visszhangzó válaszai a valóságos és érdemes küzdelmek arzenálját kínálják. Azért is meg kell küzdeni, hogy a küzdőpályákat minél többször magunk választhassuk meg, a harc szabályainak alakításában részt vehessünk, tisztességét ellenőrizhessük, és győzelmeinket önként oszthassuk meg másokkal. Mert a becsületes küzdőnek mindig juttatni kell egy részt a győzelemből. A becstelen küzdő ezt elmarni szokta.

▼ Fekete György: Sylvia hegedűje

És ha legyőznek bennünket? – kaphatjuk a jogos kérdést. Ha nem gyávaság, lustaság, jellemtelenség volt a vereség oka, ha minden erőnket és képességünket belevetettük a küzdelembe, de jobbak voltak nálunk, és így maradtunk alul, akkor a győztesekkel szemben nem a vereség, hanem a versenyzés szépsége, gazdagsága, méltósága határozza meg szerepünket. Nem erőt von el a részvétel, hanem új erőre is serkenthet. Erről szól a „bízza bizzál” bátorítása az isteni üzenetnek. Érdekes emlékeim vannak a versmondó versenyekről, tanulságuk némileg ideillik.

Számomra sohasem az volt az első, aki „szebben szavalt”. Hanem az, akiről tudtam, hogy több verset tud, s ha botladozott is a nyelve, valahogy igazabban botlott meg. Így vannak győztesek, és erkölcsi győztesek. Az én favoritom az utóbbi. Jó, ha a két kategória fedi egymást, de ez ritka, mint a fehér holló. Aki pedig hisz, hisz abban, hogy az élet mint egyetlen küzdelemsorozat létezik, és a győzelmet jelentő bíráskodás jó kezekben van, mert nem a miénkben, az azt is tudja, hogy a küzdelem-győzelem-vereség logikai hármasa igazságosan fog kiegyenlítődni, amikor cselekedeteik súlya mérlegre kerül. Elkerülhetetlenül.

„LEGYŐZNI ÖNMAGUNKAT,
EZ AZ EGYETLEN VALÓSÁGOS,
ÉS AZ EGYETLEN TÖKÉLETES
GYŐZELEM.” (Peguy)

KŐ PÁL (1941–2020) SZOBRÁSZMŰVÉSZ

▲ Forrás: MMA

Lapzártánk után érkezett a hír: 79 éves korában elhunyt Kő Pál szobrászművész, tanár, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja, a Nemzet Művésze. Kő Pál egyszerre volt a szobrászművészetben modern újító, és több ezer éves kézműveshagyományok virtuóz folytatója. „Lujos mester” a 20. század végi magyar szobrászat posztmodern vonulatába tartozott, faragott fát és követ, öntött bronzot, megformált és égetett terrakottát, felhasznált szokatlan matériákat – szőrt, bőrt, posztót, csontot stb. –, ötvöztött különféle anyagokat, beépített kompozíciójába talált tárgyakat, egy-egy alakját valódi ruhadarabokkal öltöztette fel. Hasonlóképpen változatos műveinek, körplasztikáinak és domborműveinek, érmeinek, szálkás rajzainak tematikai

tára: paraszthalakok, történelmi személyiségek, királyok és utcaseprők, költők, szentek, művészkortársak, népmesei alakok öltének testet önállóan, vagy balladisztikus, mesészerű, nosztalgikus atmoszférát sugárzó jelenetek szereplőiként. Életművében a királyok, uralkodók, hadvezérek emlékművei mellett a magyar kultúra és tudomány, és elsősorban a magyar irodalom kimagasló jelentőségű alkotóinak portrészobrai alkotnak fontos műegyüttest. Munkásságát élete során számos díjjal jutalmazták, ezek közül a legfontosabbak az 1975-ös Munkácsy-díj, a 2011-ben kapott Kossuth-díj, 2016-ban a Magyar Örökség díjazottja, majd a Nemzet Művésze cím (2014) kitüntetését. Wehner Tibor Kő Párról szóló monográfiája 2013-ban jelent meg.

◀ Szent István-szobor, Budapest, Gellért-hegy, 2001
Forrás: Wikipedia

Radványi György DLA
(1949–2020)

Nagy Tamás DLA
(1951–2020)

Lapzártánk után érkezett a szomorú hír, hogy elhunyt Radványi György, Ybl Miklós-díjas építész, a Magyar Művészeti Akadémia levelező tagja, egyetemi tanár, valamint Nagy Tamás DLA Ybl- és Prima díjas építész, a MOME egykori tanszékvezetője, egyetemi tanár. Róluk a következő lapszám-ban emlékezünk meg.